

[Bertel Dahlgaard.]

skene initiativet. Nu har den højtærede minister vel i nogen grad ændret anskuelse, efter at han har siddet i en regering, der har forhøjet skatterne med 700 mill. kr. i løbet af et par år; men altså tidligere havde ministeren den anskuelse, og hvis man mener, at en beskatning, som her i landet for de største indkomsters vedkommende gennemsnitlig faktisk ikke går over 50 pct., vil ødelægge initiativet hos erhvervslivet, må man nødvendigvis samtidig mene, at en afgift på 90 pct. vil ødelægge initiativet for apotekernes vedkommende. Et andet standpunkt er ganske uholdbart, og det tror jeg heller slet ikke ministeren vil kunne stå fast på.

I anledning af ministerens udtalelser om priskontrollen vil jeg gøre opmærksom på, at der ikke er tale om manglende adgang til anke. Dersom der i sundhedsstyrelsen, som er udstyret med de sagkyndige konsulenter, træffes en afgørelse, som er industrien imod, kan denne anke til ministeren, som har den endelige afgørelse, på samme måde som handelsministeren har afgørelsen i de sager, der går gennem priskontrolrådet og gennem ankenævnet til ministerens endelige afgørelse. Jeg synes i det hele taget, ministeren skulle tænke på, hvad det er, der foregår under hans administrationsområde vedrørende dette apoteker- og medicinalvæsen. Det er, som om ministeren ikke lægger mærke til, at der aldrig har været tale om, at det, som dog i og for sig er endnu mere livsvigtigt, kan man sige, for medicinalindustrien, nemlig spørgsmålet om, om man får en specialitetsanerkendelse eller ikke, skulle underkastes nogen anke, medens man nu pludselig foreslår, at det, som angår det mindre vigtige, skal gå gennem ankenævnet. Dertil kommer, at ministerens argumentation i det hele taget ikke holder, idet disse prisspørgsmål jo ikke bliver genstand for en behandling ud fra andre synspunkter end dem, man iøvrigt kender i lovgivningen. Det gælder netop i dansk lovgivning i dag, at på en række områder, der drejer sig om ganske specielle forhold med hensyn til produktion, omsætning og koncession, er prisansættelserne unddraget den almindelige priskontrol.

Ministeren kan i den henseende blot tænke på sukkerordningen, spritordningen og på en vis måde mælkeordningen, og jeg spår ministeren, at tanken om at tage hele dette spørgsmål, som indeholder en række pro-

blemer, ikke blot af økonomisk karakter, men også af sundhedsmæssig karakter, af hygiejnisk karakter og af teknisk karakter, bort fra det sagkyndige organ, som sundhedsstyrelsen på disse områder er, ikke lader sig praktisere.

Når ministeren brugte udtrykket „modstandere af forslaget“, vil jeg sige, at der ikke er tale om modstandere af forslaget som helhed. Jeg gjorde netop opmærksom på, at måske de fem sjettedele af dette forslag vil vi let kunne tale os til enighed om, men på disse to områder tror jeg ministeren må opgive sine synspunkter.

Med hensyn til de udtalelser, ministeren fremkom med angående den tidsfrist, der er givet medicinalindustriens specialitetsanerkendte mediciner, vil jeg sige, at det er ikke tilstrækkeligt at sammenligne blot de 10 og de 20 år, men ministeren må også tage i betragtning det, der i forslaget er betingelsen for, at ministerens 20 år kan forlænges til 40 år. Hvis ministeren virkelig havde sat sig ind i det, ville han være kommet til samme resultat, som det ærede medlem hr. Poul Claussen — kunne jeg forstå af hans bemærkninger — var nået til, nemlig at denne betingelse for at få de 20 år forlænget er så vagt formuleret — jeg skal ikke komme ind på disse tekniske udtryk, som vi jo har diskuteret i timevis i kommissionen —, at det faktisk næsten altid betyder en adgang til de 40 år og ikke til de 20.

Jeg har så endnu en bemærkning. På et vist tidspunkt var det, som om den højtærede minister nåede op i et højere plan, hvor jeg slet ikke kunne følge ham. Han sagde, at man dog måtte huske på, at han som medlem af en regering havde hensyn at tage, som man ikke kunne forlange at disse herrer i denne kommission skulle tage, hensyn i et større omfang og af videre betydning på en række områder; den højtærede minister nævnte eksporten, hjemmemarkedsforsyningen og fremhjel্পningen af forskningen. Ærligt talt, jeg har lyst til at sige ligefrem: Hvad mener De egentlig med det? De mænd, der har siddet i denne kommission, er det ikke folk, der med den største alvor og i følelsen af deres ansvar har taget deres standpunkter på disse områder, og er det i hvert tilfælde ikke folk, der er i besiddelse af en sagkundskab, som hverken den højtærede minister eller jeg tør sammenligne vor sagkundskab med? Jeg tror ikke,